

Berend Strik
Galerie Fons Welters
19 juni - 11 juli 2020

(Nederlands)

Het is een van de meest zakelijke beschrijvingen van een leven denkbaar, het werk met als titel 'Biography of On Kawara'. Als inhoud staat gortdroog '17.615 days' opgesomd. Opvallend is ook dat Kawara zijn eigen leven tot op dat moment samenvat en er volgens de regels van het genre eigenlijk sprake is van een autobiografie. Zelfs die verwijzing naar de ik-figuur was voor de kunstenaar al te persoonlijk. De absolute afwezigheid van details -abstractie eigenlijk- laat alle ruimte aan de verbeeldingskracht. Je kunt je alleen maar voorstellen wat de destijds dus 48-jarige kunstenaar tot dan heeft meegemaakt.

De kloeke stapel van ongeveer vierhonderd tekeningen die Berend Strik in zo'n twee jaar tijd maakte, is op een manier ook een (bijna) dagelijks verslag zonder dat het een letterlijke registratie is van wat de kunstenaar op een specifieke datum meemaakte.

In de Engelstalige teksten herken ik citaten uit films, flarden van popliedjes en gezegden of woorden die iets anders betekenen dan de letterlijke vertaling doet vermoeden. We keken bijvoorbeeld naar een tekening met daarop het woord 'moonshine' waarvan je alleen door een teveel aan Amerikaanse films kunt weten dat het hier niet om maneschijn gaat maar om zelfgestookte drank. Het zijn deze slagwoorden en slagzinnen die blijven hangen. De woorden en de beelden die Strik op papier vastlegt zijn dan ook geen poging verslag te brengen van zijn gemoedstoestand. Toch zijn de tekeningen persoonlijk, alleen al omdat het een resultaat is van een dag lang grazen in kranten, boeken, films, websites en andere media.

Het eenrichtingsverkeer van de massamedia is gebaseerd op consumptie door een publiek. Strik absorbeert al dat materiaal en geeft er een draai aan zodat de tekeningen toch een geheel eigen kwaliteit hebben. We leren de maker een beetje kennen door de manier waarop hij dat gevonden materiaal zich eigen maakt. Een voorkeur voor humor, bijvoorbeeld, die door een kleine verdraaiing de absurditeit van de originele boodschap blootlegt. Zoals een gretig hoofd uit een pornoblaadje dat in de Dom van Florence is gemetseld. The Donald aanhalen om te verwijzen naar die ene eend. Of een titel, geleend van George Harrison, waar het niet de 'guitar' maar de 'art' is die 'gently weeps' en waar de kleuren inderdaad over het blad biggelen

Reflecties over kunst komen sowieso veel terug op de tekeningen. Kunst wordt geroemd om de potentie, er zijn allerlei kwaliteiten die eraan worden toegedicht. Dat heeft er natuurlijk ook mee te maken dat het leven van een kunstenaar ook deels gaat over het maken van kunst. Wederom komt er zijdelings een glimp van een persoonlijk leven. Die teksten over kunst zijn opbeurend en optimistische en daarmee in zichzelf misschien wel slogans.

De teksten zijn veelal aforistisch; ze bevatten een waarheid zonder dat deze in detail wordt uitgelegd en juist daarom de gelegenheid biedt om verder te denken. Omdat een aforisme zowel bondig als krachtig is, kan zo'n zin in één blik het beeld bepalen. Dacht ik. Strik legde me terecht uit dat beeld sowieso niet volledig zelfstandig kan bestaan. De tekst concurreert daarom niet met het beeld en zijn juist afhankelijk van elkaar en alleen als geheel te begrijpen.

Deze reeks tekeningen laat zien hoe invloed van buitenaf niet murw hoeft te maken maar met een handige draai juist een registratie van levendigheid kan zijn.

(English)

It is one of the most matter of fact descriptions of a life imaginable, the work entitled "Biography of On Kawara". The contents are listed as a dry "17,615 days". It is also striking that Kawara sums up his own life up to that point and that according to the rules of the genre it therewith actually is an autobiography. Even that reference to the self was too personal for the artist. The absolute absence of details - abstraction in fact - leaves plenty of room for the imagination. You can only imagine what the 48-year-old artist had experienced until then.

The sturdy stack of approximately four hundred drawings that Berend Strik made in about two years time is in a way also an (almost) daily report without it being a literal record of what the artist experienced on a specific date.

In the English texts on them I recognize quotes from films, fragments of pop songs and sayings or words that mean something other than the literal translation suggests. For example, we looked at a drawing with the word 'moonshine' of which you can only know from too many American films that this is not about moonshine but about home-made alcohol. It is these catchwords and slogans that linger. The words and images that Strik records on paper are therefore no attempt to report his state of mind. Yet the drawings are personal, if only because it is the result of a day of browsing in newspapers, books, films, websites and other media.

The one-way traffic of the mass media is based on consumption by an audience. Strik absorbs all that material and gives it a twist so that the drawings have their own quality. We get to know the maker a bit by the way in which he familiarizes himself with that found material. A preference for humor, for example, which reveals the absurdity of the original message through a slight twist. Like an eager head from a pornography brickwork in the Duomo of Florence. Quoting The Donald to refer to that one duck. Or a title, borrowed from George Harrison, where it is not the 'guitar' but the 'art' that 'gently weeps' and where the colors do indeed dabble over the sheet.

In any case, reflections on art are often reflected in the drawings. Art is praised for its potential, there are all kinds of qualities that are attributed to it. This of course also has to do with the fact that the life of an artist is also partly about making art. Once again there is a sideways glimpse of a personal life. These lyrics about art are uplifting and optimistic, and therefore perhaps slogans in themselves.

The lyrics are mostly aphoristic; they contain a truth without being explained in detail, which is precisely why it provides an opportunity to think further. Because an aphorism is both succinct and powerful, such a sentence can determine the image at a glance. I thought. Strik rightly explained to me that images cannot exist completely independently anyway. The text therefore does not compete with the image and is dependent on each other and can only be understood as a whole.

This series of drawings shows how outside influence does not have to make murmur, but with a handy twist can actually be a registration of liveliness.

[Jorne Vriens]